

cat Medieval i la Fira de l'Avet d'Espinelves. Més avall, el Matagalls a contrallum, Montserrat a l'altra banda, i els Cingles de Bertí, diminuts, al mig. Hem d'imaginar-nos que al darrere hi ha les nostres comarques prelitorals i litorals plenes de ciutats, de fàbriques, de comerços, de turistes i de gent de totes les procedències. El Puigmal i el Canigó són el taló de fons al nord.

Però, quina relació té tot això amb el fet de l'any?

Doncs que som d'un país que ens estimem. No és pas impecable, encara té molts aspectes de la pàtria bruta i pobra de Salvador Espriu, però és el nostre. I ens l'estimem perquè cada racó, cada indret ens porta imatges, històries, personatges, treballs i lleures, angoixes i alegries, símbols en definitiva, que formen part de la nostra vida. I perquè, a

diferència del que diuen alguns, la bandera d'aquest petit país (la senyera) no és pas igual que l'altra (la "roja y gualda") perquè encara no figura, en les instàncies internacionals, com identificadora d'un estat independent.

Se sol dir que Catalunya ha d'assolir l'estat propi per elevar els nivells de benestar. Podria resultar que sí, però segur que en el futur hi haurà temps de suficiència i temps de vaques magres. Crec que la voluntat d'un estat propi ha de venir per sobre de tot de l'estima pel nostre país, com la dels bons fills/es per les seves mares/pares, tan si són rics com si són pobres.

M'agrada creure que aquest sentiment és el que mou els 11 S, 9 N i tot el procés que ens ha de menar a bon port.

Lluís Galobart

El 9N, la plantada de dignitat d'un poble

Sí, efectivament, el 9 de novembre de 2014 vam viure un dia veritablement històric: els catalans ens vam plantar de forma multitudinària per exercir amb una gran dignitat el dret de participació en una consulta oficial convocada pel govern de la Generalitat, en la qual se'ns preguntava per la independència de Catalunya. Era com una costellada, sí, una consulta no referendària, sense efectes jurídics de cap mena, però que sí que en tenia de morals i, doncs, de tant o més reals que cap altra. Només calia veure l'alegria i la transcendència amb què la gent -de totes edats, famílies senceres- anava a votar... La cita, tan cívica i participativa, es va convertir en un desafiament en tota regla al Tribunal Constitucional i el govern espanyols, que la van voler prohibir i impedir tant sí com no. Els vam desobeir.

Tot i les seves reiterades amenaces, més de 2,3 milions de catalans vam voler participar de "la charlotada", que en deien, i vam anar a disposar el vot en unes singulars urnes de cartró, regentades per 40.000 voluntaris. Amb prop d'1,9 milions de sufragis, el sí hi va obtenir un triomf contundent, del 80% dels participants. Després de les mobilitzacions multitudinàries dels darrers anys per l'Onze de Setembre, el nostre referèndum prohibit va superar la prova de foc amb gran èxit. Efectivament, no vam acudir a la costellada tots els ciutadans que hi érem convocats però sí prop del quaranta per cent, que no és cap broma, i més en les circumstàncies en les quals es va celebrar.

Darrera d'una taula de participació del 9N,

com la que vaig tenir l'honor de presidir, vaig viure escenes veritablement emotives. Començant pel neguit d'anar al col·legi i trobar-me tot d'altres voluntaris contents -uns de coneguts i d'altres que ens vam conèixer al llarg del dia-, en aquella cita a cegues de primeríssima hora. (Tots ben d'hora, ben d'hora, no fos cas que ens haguessin d'emmanillar i arribéssim tard.) I acabant pel llarg aplaudiment amb què vam esclatar després de tancar portes, abans del recompte, perquè... havíem aconseguit votar!

És clar, el 9N ens vam activar els més mobilitzats per la causa de la llibertat de Catalunya, que hem de continuar amb la mateixa decisió i unitat amb què hem arribat fins aquí, agombolats per l'ANC i Òmnium des de la societat civil. Vam passar de ser prohibits a ser impugnats pel 9N i ara estem passant a autoinculpar-nos, tot fent costat al president Mas i a les conselleres Ortega i Rigau, a qui els poders de la democràcia espanyola imputen el delictes d'haver-nos convocat a les urnes. Déu n'hi do!

Aquest 2015 hem de reblar el clau en les fites decisives que han d'arribar. Ara és l'hora de no fallar. Si alguna cosa necessita el nostre procés d'emancipació nacional és fugir ben lluny de la diagnòsi aznariana que vaticinava que "antes se romperá la unidad de Cataluña que la de España". Per contra, com escrivia Vicent Andrés Estellés, és l'hora de creure'ns que **"no podran res davant d'un poble unit, alegre i combatiu"**.

Vicenç Relats i Casas